

Sygn. akt V Pa 20/18

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 25 kwietnia 2018 r.

Sąd Okręgowy w Kielcach

V Wydział Pracy i Ubezpieczeń Społecznych

w składzie:

Przewodniczący:	SSO Iwona Michalak (spr.)
	SSO Ewa Palmowska SSR del. Anna Wydrzyńska
Protokolant:	st. sekr. sąd. Ewelina Lubecka

po rozpoznaniu w dniu 12 kwietnia 2018 r. w Kielcach

na rozprawie

sprawy z powództwa M. L.

przeciwko Izbie Administracji Skarbowej w K.

o odprawę pieniężną

na skutek apelacji pozwanego

od wyroku Sądu Rejonowego w Kielcach

z dnia 14 listopada 2017r. sygn. akt IV P 270/17

I. **oddala apelację;**

II. **zasądza od Izby Administracji Skarbowej w K. na rzecz M. L. kwotę 708,43 zł (siedemset osiem złotych czterdzieści trzy grosze) tytułem kosztów procesu w postępowaniu apelacyjnym.**

SSO Ewa Palmowska SSO Iwona Michalak SSR (del) Anna Wydrzyńska

Sygn. akt V Pa 20/18

UZASADNIENIE

Wyrokiem z dnia 14 listopada 2017 roku Sąd Rejonowy w Kielcach zasądził od Izby Administracji Skarbowej w K. na rzecz M. L. tytułem odprawy pieniężnej kwotę 7955,99 zł z ustawowymi odsetkami w stosunku rocznym od dnia 1 września 2017 roku do dnia zapłaty (pkt I wyroku). Ponadto, Sąd ten zasądził od Izby Administracji Skarbowej w

K. na rzecz M. L. kwotę 1383,43 zł tytułem kosztów procesu, w tym 1350 zł tytułem kosztów zastępstwa procesowego (pkt II wyroku).

Sąd Rejonowy ustalił, że powód M. L. był zatrudniony w okresie od dnia 14 października 2002 roku do dnia 30 kwietnia 2004 roku w Pierwszym Urzędzie Skarbowym w K. w wymiarze 1/2 etatu. Następnie na skutek przeniesienia na podstawie art. 53 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 18 grudnia 1998 roku o służbie cywilnej był on zatrudniony w okresie od dnia 1 maja 2004 roku od dnia 28 lutego 2017 roku w Urzędzie Kontroli Skarbowej w K. w pełnym wymiarze czasu pracy. Od dnia 1 marca 2017 roku w związku z przepisami wprowadzającymi ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej powód stał się pracownikiem Izby Administracji Skarbowej w K., gdzie był zatrudniony do dnia 31 sierpnia 2017 roku na stanowisku komisarza skarbowego w pełnym wymiarze czasu pracy.

Stosunek pracy powoda, w związku z tym, że do dnia 31 maja 2017 roku nie otrzymał od nowego pracodawcy propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia, z dniem 31 sierpnia 2017 roku wygasł na podstawie art. 170 ust. 1 pkt 1 ustawy z dnia 16 listopada 2016 roku Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej. W taki sam sposób wygasły stosunki pracy także w przypadku szeregu innych pracowników. Pozwana Izba Administracji Skarbowej w K. nie przeprowadzała procedury wymaganej przy zwolnieniu grupowym pracowników, tj. m.in. nie powiadomiła o tym fakcie Powiatowego Urzędu Pracy w K., nie przeprowadziła też konsultacji z działającymi u niej związkami zawodowymi. Sąd pierwszej instancji wskazał, że na skutek wygaśnięcia stosunku pracy pozwana wypłaciła powodowi odprawę pieniężną w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, powołując się na art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników.

Powód M. L. pismem dnia 7 września 2017 roku wezwał Izbę Administracji Skarbowej w K. do zapłaty na jego rzecz niewypłaconej, wymagalnej części odprawy związanej z wygaśnięciem stosunku pracy w wysokości 180% miesięcznego uposażenia na podstawie art. 163 ust. 1 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 o Służbie Celnej, na co pozwana Izba nie odpowiedziała, a co skutkowało ostatecznie złożeniem przez powoda pozwu w niniejszej sprawie.

W tak ustalonym stanie faktycznym Sąd Rejonowy uznał powództwo M. L. za uzasadnione. Sąd Rejonowy wskazał, że bezspornym w niniejszej sprawie jest to, że dyrektor pozwanej Izby nie złożył powodowi M. L. pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia i wobec tego na podstawie art. 170 ust. 1 pkt 1 powołanej ustawy z dnia 16 listopada 2016 roku Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej, stosunek pracy powoda M. L. wygasł z dniem 31 sierpnia 2017 roku. Sąd Rejonowy nie podzielił argumentacji strony pozwanej, że powodowi oraz innym pracownikom przysługiwała odprawa pieniężna na podstawie art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników. W ocenie Sądu Rejonowego, powołana przez stronę pozwaną ustawa z dnia 13 marca 2003 roku o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, albowiem jak słusznie wskazywał powód, ustawa z dnia 16 listopada 2016 roku Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej wprowadza w tym zakresie odpowiednie uregulowania i odsyła do ustawy o służbie celnej, która stanowi pełną i szczególną regulację w kwestii odpraw pieniężnych. Sąd Rejonowy podkreślił, że art. 170 ust. 4 i 4a powołanej wyżej ustawy z dnia 16 listopada 2016 roku statuuje, iż w przypadku, o którym mowa w ust, 1, czyli wygaśnięcia stosunków pracy lub stosunków służbowych z dniem 31 sierpnia 2017 roku, pracownikom oraz funkcjonariuszom przysługują świadczenia należne odpowiednio w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 159 pkt 3. tj. ustawy o Służbie Celnej, chyba że nabyli oni już prawo do odprawy przysługującej w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy. Tak więc zdaniem Sądu Rejonowego w przypadkach wskazanych w przepisie art. 170 ust. 4 i 4a mają zastosowanie regulacje określone w poprzednio obowiązującej ustawie o Służbie Celnej odsyłając wprost do przepisów tej ustawy, natomiast art. 163 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej do którego odwołuje się w/w przepis art. 170 ust.4 stanowił, że funkcjonariuszowi zwolnionemu ze służby w związku z przejściem na emeryturę lub rentę z tytułu niezdolności do pracy przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego uposażenia, przy czym odprawa ulega zwiększeniu o 20% miesięcznego uposażenia za każdy pełny rok pełnienia służby ponad 5 lat nieprzerwanej służby, nie więcej niż do wysokości sześciomiesięcznego uposażenia, a

do okresu służby, o którym mowa w ust. 1, wlicza się poprzednie zakończone okresy służby lub zatrudnienia oraz inne okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze. W związku z powyższym, w ocenie Sądu Rejonowego powyższe przepisy mają zastosowanie również w stosunku do powoda jako pracownika, którego stosunek pracy wygasł z dniem 31 sierpnia 2017 roku, na skutek nie otrzymania pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia w terminie do dnia 31 maja 2017 roku. Biorąc zatem pod uwagę staż pracy powoda w tejże jednostce i następnie w pozwanej Izbie, zdaniem Sądu Rejonowego, przysługuje mu odprawa wraz ze stosownym dodatkiem, o której mowa w uchylonej już ustawie o Służbie Celnej, gdyż w zaistniałym stanie faktyczno-prawnym wystąpiły wszystkie przesłanki, o których mowa w art. 170 ust. 4 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o KAS.

Sąd Rejonowy wskazał również, że powoływanie się przez stronę pozwaną na ustawę o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników odnośnie wysokości należnej powodowi odprawy jest chybione także dlatego, że pomija fakt, że odprawa na podstawie tej ustawy przysługuje pracownikom w przypadku zwolnień grupowych, o których mowa w art. 8 tej ustawy. Sąd Rejonowy podkreślił, że aby można było mówić o zwolnieniach grupowych i zastosowaniu do nich przepisów tej ustawy pracodawca musi wypełnić stosowne przesłanki wskazane w art. 2 w/w ustawy, tj. jest on zobowiązany do przeprowadzenia konsultacji z działającymi u niego związkami zawodowymi oraz do poinformowania o zwolnieniach grupowych powiatowego urzędu pracy, zaś pozwana Izba w żaden sposób nie wykazała, aby wypełniła wymagane przy zwolnieniach grupowych procedury. W ocenie Sądu Rejonowego, skoro brak jest podstaw do uznania, że w rozważanej sprawie nastąpił proces zwolnień grupowych, to brak jest również podstaw do ustalania wysokości odprawy powoda na podstawie ustawy o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, która przewiduje odprawy właśnie w przypadku zwolnień grupowych, a w szczególnych przypadkach także w przypadku zwolnień indywidualnych (art. 10 tej ustawy), który jednak również nie ma zastosowania w niniejszej sprawie, gdyż bezspornie tego rodzaju wygaśnięcie stosunku pracy lub stosunku służbowego z dniem 31 sierpnia 2017 roku nie dotyczyło tylko powoda, lecz także szeregu innych osób zatrudnionych lub pełniących służbę w pozwanej Izbie.

Apelację od wyroku Sądu Rejonowego wniosła pozwana Izba Administracji Skarbowej w K. zarzucając wyrokowi Sądu Rejonowego:

1. naruszenie art. 170 ust. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej (Dz.U. z 2016 r., póź. 1948 ze zm.) - przez nieprawidłową jego wykładnię, tj. błędne ustalenie przez Sąd Rejonowy rzeczywistego znaczenia normy prawnej zawartej w przepisie art. 170 ust. 4 i przez to nieuprawnione przyjęcie, że przepis ten stanowi właściwe odesłanie merytoryczne, tj. bezpośrednio i wprost odsyła do stosowania w tej sprawie uchylonej ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej (tekst jedn. Dz.U. z 2016 r. poz.1799 ze zm.), aby właśnie w niej znaleźć rozwiązanie merytoryczne - wskazujące na wysokość odprawy pieniężnej dla pracownika, którego stosunek pracy wygasł na podstawie art. 170 ust. 1 ustawy Przepisy wprowadzające KAS,

2. naruszenie art. 163 (ust. 1-4) uchylonej ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej - przez jego nieuprawnione zastosowanie i błędne przyjęcie przez Sąd Rejonowy - wbrew przepisom określającym zasady konstruowania prawotwórczych przepisów odsyłających, które zostały określone w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 r. w sprawie „Zasad techniki prawodawczej”; (Dz.U. z 2016 r. póź. 283), że: nieobowiązujący w dniu nabycia przez powoda roszczenia do odprawy (z przyczyn niedotyczących pracownika) przepis prawa - może w tej sprawie stanowić merytoryczną i obowiązującą podstawę ustalania wysokości oraz wypłaty odprawy pieniężnej dla pracownika, którego stosunek pracy wygasł na podstawie art. 170 ust. 1 ustawy Przepisy wprowadzające KAS,

3. naruszenie art. 8 ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników (tekst jednolity w Dz.U. z 2016 r. póź.1474) - poprzez nieprawidłową jego wykładnię przez Sąd Rejonowy i przez to nieuprawnione przyjęcie w zaskarżonym wyroku, że przepis ten nie ma w tej sprawie zastosowania,

4. naruszenie art. 328 § 2 Kodeksu postępowania cywilnego - przez to mianowicie, iż pisemne uzasadnienie zaskarżonego wyroku - nie zawiera wyjaśnienia podstawy prawnej - przyjętego przez Sąd Rejonowy rozstrzygnięcia, co sprawia, że nie zostały w istocie wyjaśnione motywy, które doprowadziły Sąd pierwszej instancji do przyjęcia w sposób jednoznaczny za własny poglądu powoda, że: „(...) jak słusznie wskazał powód ustawa z dnia 16 listopada 2016 r. Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej wprowadza w tym zakresie odpowiednie uregulowania i odsyła do ustawy o służbie celnej, która stanowi pełną i szczególną regulację w kwestii odpraw pieniężnych”. Granicą wykładni, jaką w sposób niepisany przyjął w tej sprawie Sąd Rejonowy jest zasada jednoznaczności. Stanowi ona, że to co jasne, nie podlega interpretacji („dara non sunt interpretanda”). Jednakże nie sposób nie dostrzec, że przyjęcie przez Sąd tego rodzaju rozumowania - nie jest dla tej sprawy właściwe. Brak wyjaśnienia przez Sąd Rejonowy w pisemnym uzasadnieniu zaskarżonego wyroku motywów przyjęcia za własne poglądów prezentowanych przez powoda - miało lub mogło mieć wpływ na treść wydanego w tej sprawie wyroku.

Biorąc pod uwagę powyższe skarżący wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku w całości i orzeczenie co do istoty sprawy oraz zasądzenie na rzecz pozwanej Izby Administracji Skarbowej w K. kosztów postępowania apelacyjnego, w tym kosztów zastępstwa procesowego według norm przepisanych.

W uzasadnieniu apelacji podkreślono, że użyty w analizowanym przepisie art. 170 ust. 4 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o KAS – zwrot odsyłający nie jest odesłaniem merytorycznym, tj. takim, który odsyłałby do nieistniejącej ustawy o Służbie Celnej w celu znalezienia merytorycznego rozwiązania wskazującego, (jak uznał to Sąd Rejonowy) na wysokość czy sposób liczenia odprawy pieniężnej z przyczyn niedotyczących pracownika w związku z wygaśnięciem stosunku pracy na skutek zaistnienia przesłanek, o których mowa w art. 170 ust. 1 tejże ustawy. Zdaniem pozwanej, zwrot odsyłający zawarty w art. 170 ust. 4 w/w ustawy - sam przez się nie ma bowiem żadnej wartości czy treści, uzyskuje ją dopiero w połączeniu z innymi wypowiedziami, do których odsyła. Dopiero dzięki właściwym zabiegom redakcyjnym można dojść do pełnej struktury analizowanej wypowiedzi normatywnej. W konsekwencji prawidłowe wskazanie przepisu podstawowego wymaga uwzględnienia treści zawartych we fragmencie odniesienia, do którego „odsyła” przepis odsyłający. W ocenie pozwanej należy stwierdzić, że wskazany art. 170 ust. 4 ustawy Przepisy wprowadzające KAS jest wyłącznie przepisem odsyłająco-przywołującym, który odwołuje się do uchylonej ustawy o służbie celnej, jedynie w tym celu, aby uzupełnić definicję zwolnienia grupowego, obecną w ustawie z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn nie dotyczących pracowników. Natomiast art. 163 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej – jako przepis nieistniejący – nie może stanowić podstawy prawnej do naliczenia wysokości odprawy pieniężnej odpowiednio dla pracownika i funkcjonariusza, których stosunek pracy lub stosunek służbowy wygasły z dniem 31 sierpnia 2017 roku.

Powód M. L. w odpowiedzi na apelację wniósł o jej oddalenie jako niezasadnej oraz zasądzenie od pozwanej na jego rzecz kosztów procesu.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługuje na uwzględnienie.

Dokonane przez Sąd Rejonowy ustalenia w zakresie stanu faktycznego były w istocie bezsporne. Ustalenia te Sąd Okręgowy w pełni akceptuje i przyjmuje jako własne. Sąd Okręgowy podzielił również ocenę prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji.

W pierwszej kolejności wskazać należy, że chybiony jest zarzut skarżącego, dotyczący naruszenia art. 328 § 2 k.p.c. Obraza art. 328 § 2 k.p.c. może być skutecznym zarzutem apelacji tylko wtedy, gdy uzasadnienie zaskarżonego wyroku nie posiada wszystkich koniecznych elementów, bądź zawiera tak kardynalne braki, które uniemożliwiają kontrolę instancyjną. Naruszenie przepisu określającego wymagania, jakim winno odpowiadać uzasadnienie wyroku sądu (art. 328 § 2 k.p.c.), może być ocenione jako mogące mieć istotny wpływ na wynik sprawy w sytuacjach wyjątkowych, do których zaliczyć można takie, w których braki w zakresie poczynionych ustaleń faktycznych i oceny prawnej są

tak znaczne, że sfera motywacyjna orzeczenia pozostaje nieujawniona bądź ujawniona w sposób uniemożliwiający poddanie jej ocenie instancyjnej. W sprawie niniejszej taka sytuacja nie zachodzi.

Nie można także podzielić zarzutów odnośnie naruszenia przez Sąd Rejonowy przepisów prawa materialnego wskazanych w apelacji. Zarzuty naruszenia przepisów prawa materialnego mają bowiem w istocie charakter polemiki z oceną prawną dokonaną przez Sąd pierwszej instancji.

Zgodnie z treścią art.170 ust. 4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 roku Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej w przypadku, o którym mowa w ust. 1, a zatem wygaśnięcia stosunków pracy lub stosunków służbowych z dniem 31 sierpnia 2017 roku z powodu nie otrzymania pisemnej propozycji określającej nowe warunki zatrudnienia albo pełnienia służby- pracownikom oraz funkcjonariuszom przysługują świadczenia należne odpowiednio w związku z likwidacją urzędu albo zniesieniem jednostki organizacyjnej w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 159 pkt 3, tj. ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 r. o Służbie Celnej.

Treść tego przepisu wskazuje zatem jednoznacznie, że ustawodawca zarówno dla funkcjonariuszy jak i pracowników służby celnej, przewidział świadczenia wyliczane w ten sam sposób wskazując wprost na przepisy, które znajdują zastosowanie tj. ustawę uchylaną w art. 159 pkt 3 Przepisów wprowadzających KAS.

Zarzuty apelacji są jedynie próbą skonstruowania takiej wykładni przepisu art.170 ust. 4 powołanej ustawy, która jest w oczywisty sposób sprzeczna z jego literalnym brzmieniem. Zauważyć należy, że w tej samej ustawie, w art. 170 ust. 5 ustawodawca wyłączając inną grupę zawodową tj. urzędników służby cywilnej z działania przepisów wprost wskazał w treści art. 170 ust. 5 przepisy jakiej ustawy i w jakim zakresie znajdują zastosowanie, odwołując się do przepisów ustawy o służbie cywilnej. Gdyby zatem zamiarem ustawodawcy było zastosowanie w odniesieniu do pracowników służby celnej przepisów ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, brak odesłania do stosowania przepisów tej ustawy i odrębnego uregulowania sytuacji tej grupy zawodowej były niezrozumiałe i nielogiczne. Argumentacja skarżącego, że art. 170 ust.4 cyt. ustawy odwołuje się do uchylonej ustawy o służbie celnej, jedynie w tym celu, aby uzupełnić definicję zwolnienia grupowego, obecną w ustawie z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników nie znajduje żadnego normatywnego uzasadnienia, a nadto jest sprzeczna z brzmieniem tego przepisu.

Podkreślić należy, że w procesie wykładni prawa ważną kategorię dyrektyw interpretacyjnych stanowią domniemania interpretacyjne, w tym dotyczące racjonalności ustawodawcy. Założenie racjonalnego prawodawcy zakłada istnienie takiego prawodawcy, który tworzy przepisy w sposób sensowny, racjonalny i celowy, znając cały system prawny i nadając poszczególnym słowom i zwrotom zawsze takie same znaczenie, nie zamieszczając jednocześnie zbędnych sformułowań (por. Z. Ziemiński "Teoria prawa", PWN 1978, s. 106-123, jak też postanowienie SN z dnia 22 czerwca 1999 r., sygn. akt I KZP 19/99, OSNKW 1999/7-8/42). Zatem jeżeli u podstaw każdej wykładni przepisu prawnego tkwić winno założenie racjonalności ustawodawcy, to interpretator powinien dążyć do takiego tłumaczenia norm, które by stworzyło spójny z prakseologicznego punktu widzenia system. Skoro zatem ustawodawca w art. 170 ust.4 powołanej wyżej ustawy ujął obie grupy osób- zarówno pracowników jak i funkcjonariuszy pełniących służbę w dotychczasowych jednostkach, to uznać należy, że zarówno dla pracowników jak i funkcjonariuszy przewidział świadczenia wyliczane w ten sam sposób wskazując wprost na przepisy, które znajdują w tym przypadku zastosowanie tj. ustawę uchylaną w art. 159 pkt 3, a nie jak wskazuje pozwany świadczenie określone w zupełnie innych przepisach. Zarzuty apelacji oraz powołaną argumentację prawną mającą uzasadniać tezę, że do pracowników miałyby znaleźć zastosowanie w przepisy ustawy z dnia 13 marca 2003 r. o szczególnych zasadach rozwiązywania z pracownikami stosunków pracy z przyczyn niedotyczących pracowników, której w art. 170 ust. 4 powołanej ustawy nie wymieniono należy uznać za całkowicie chybione i istocie zmierzające do wykazania, że przepis powołanego art. 170 ust.4 w brzmieniu nadanym przez ustawodawcę jest pozbawiony treści normatywnej, zaś jego wprowadzenie było wynikiem wadliwej techniki legislacyjnej przyjętej przez ustawodawcę. Powoływanie się przez skarżącego w tym zakresie na Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie Zasad Techniki Prawodawczej nie może odnieść zamierzonego skutku. Podkreślić należy, że Z. Techniki Prawodawczej są zbiorem dyrektyw

skierowanych do prawodawcy (a właściwie do legislatorów) wskazujących, jak poprawnie wyrażać normy prawne w przepisach prawnych i jak je grupować w aktach normatywnych. Natomiast nie służą one ocenie ważności obowiązującego prawa. Pogląd ten reprezentuje zarówno judykatura (zob. np. wyrok NSA z dnia 5 maja 2011 r., sygn. akt I OSK 1059/10), jak również doktryna (zob. T Bąkowski, Zarys legislacji administracyjnej. Uwarunkowania i zasady prawotwórczej działalności administracji publicznej, Wrocław 2010, s. 85). Nie może zatem skarżący powołując się na wskazane Z. Techniki Prawodawczej podważać treści i mocy obowiązującej wskazanego przepisu, jak również dokonywać jego interpretacji w taki sposób, aby wykazać prawidłowość swojego stanowiska.

Art. 170 ust. 4 powołanej ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej odwołuje się do przepisów ustawy uchylonej w art. 159 ust. 3 jedynie w zakresie świadczeń należnych odpowiednio w związku z likwidacją urzędu lub zniesieniem jednostki. W tym też zakresie, w ocenie Sądu Okręgowego, przepisy dotyczące funkcjonariuszy służby celnej należy stosować odpowiednio do pracowników służby celnej. Zniesienie jednostki organizacyjnej w rozumieniu ustawy uchylanej w art. 159 pkt 3 Przepisów wprowadzających KAS - w tym wypadku ustawy o Służbie Celnej zostało uregulowane w art. 163 ust.4 tej ustawy, gdzie wskazano, że w takim przypadku przysługuje odprawa na zasadach i wysokości określonej w ust.1-3. Jednocześnie chybione są twierdzenia, że przepis art. 163 ustawy z dnia 27 sierpnia 2009 roku o Służbie Celnej jako przepis nieistniejący w dniu 31 sierpnia 2017 roku nie mógł stanowić podstawy do naliczenia wysokości odprawy pieniężnej dla pracownika i funkcjonariusza, których stosunek pracy i stosunek służbowy wygasły z dniem 31 sierpnia 2017 roku, skoro ustawodawca wprost przewidział w przepisach ustawy wprowadzającej Krajową Administrację Skarbową taką regulację. Jak już wyżej wskazano, podstawy do przyjęcia takiej interpretacji nie może stanowić powoływane przez skarżącego w apelacji Rozporządzenie Prezesa Rady Ministrów z dnia 20 czerwca 2002 roku w sprawie Zasad Techniki Prawodawczej.

Trudno również zaakceptować argumentację pozwanego, że przepisem stanowiącym podstawę wypłaty odpraw w stosunku do funkcjonariuszy służby celnej jest art. 250 ust.4 ustawy z dnia 16 listopada 2016 roku o Krajowej Administracji Skarbowej obowiązującej od dnia 1 marca 2017 roku, skoro dotyczy on funkcjonariuszy zwolnionych ze służby w związku ze zniesieniem lub reorganizacją nowoutworzonych jednostek organizacyjnych KAS, a nie funkcjonariuszy których stosunki służbowe wygasły na podstawie art. 170 ust.1 ustawy Przepisy wprowadzające ustawę o Krajowej Administracji Skarbowej.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. oddalił apelację pozwanego, jako pozbawioną usprawiedliwionych podstaw.

O kosztach procesu w postępowaniu apelacyjnym, na które składają się wynagrodzenie oraz wydatki pełnomocnika ((675 zł + 33,43 zł) orzeczono zgodnie z wyrażoną w art. 98 k.p.c. zasadą odpowiedzialności za wynik procesu, a wysokość wynagrodzenia pełnomocnika ustalono w oparciu o § 10 ust. 1 pkt 1 w zw. z § 9 ust. 1 pkt 1 w zw. § 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności radców prawnych (t.j. Dz. U. 2018, poz. 265).

SSO Ewa Palmowska SSO Iwona Michalak SSR (del.) Anna Wydrzyńska